

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Γ΄.

Ότε έστι περί του εν θεοτέρω άνθρωπε
βουλόμετο ή περί παιδείας και αρετών και
των αρετών ορίσει. (Πλάτ. Θεάγος).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1884

Ε.Υ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Θ. ΠΙΤΣΙΟΣ

Ε.γ.Δ της Κ.τ.Π
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

ἐλευθερίας τῆς θρησκείας καὶ λατρείας, τῆς ἐλευθερίας τοῦ τύπου, φιλελεύθεροι ἀρχαὶ νέου πολιτισμοῦ, ἐφ' ὧν πάντα σχεδὸν τὰ νῦν Κράτη τῆς Εὐρώπης ἐδράζονται. Αἱ ἀρχαὶ τὸ μὲν αἰ θεοκρατικαὶ τὸ δὲ αἰ φιλελεύθεροι ζῶσαι καὶ κινούμεναι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδάφους ἔμελλον θάττον ἢ βράδιον νὰ συγκρουσθῶσιν ὡς ὅλως διάφοροι καὶ ἐκ διαμέτρου ἀντιστρατευόμεναι. Ἡ σύγκρουσις καὶ ἡ διαμάχη μεταξύ ἐκατέρων τῶν ἀρχῶν ὑπῆρξε τελεία, ὅτε πάπας Πίος ὁ Θ' διενεόθη ἐν τῷ ἡμετέρῳ αἰῶνι τὰς θεοκρατικὰς ἀρχὰς τοῦ Μεσαίωonos οὐ μόνον νὰ ὑποστηρίξη καὶ ἐξαπλώσῃ, δι' ὧν εἶχε μέσων, ἀλλὰ καὶ ν' ἀνακηρύξῃ ὡς δόγματα πίστεως καὶ ἠθικῆς.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΑ.

1. Πλάτ. Γοργίας 16.

Πῶλος. Τί δαί, ὦ Σώκρατες; οὕτω καὶ σὺ περὶ τῆς ῥητορικῆς δοξάζεις ὡσπερ νῦν λέγεις; ἢ οἶει, ὅτι Γοργίας ἠσχύνθη σοι μὴ προσομολογήσαι τὸν ῥητορικὸν ἄνδρα μὴ οὐχὶ καὶ τὰ δίκαια εἰδέναι καὶ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἐὰν μὴ ἔλθῃ ταῦτα εἰδὼς παρ' αὐτόν, αὐτὸς διδάξῃν, ἔπειτα ἐκ ταύτης ἴσως τῆς ὁμολογίας ἐναντίον τι συνέβῃ ἐν τοῖς λόγοις;

Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ τὸ συνέβη οἱ πλείονες τῶν ἐρμηνευτῶν ἐξαρτῶσιν ἀπὸ τοῦ οἶει λέγοντες ὅτι κανονικῶς ἔπρεπε νὰ τεθῇ κατ' ἀπαρέμφατον· ἐπειδὴ ὁμοῦ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην δὲν δικαιολογεῖται ἀποχρώντως ἡ ὑπαρξίς τοῦ ἔπειτα, ὁ δὲ Πῶλος παρίσταται ἀρνούμενος, ὅτι ὁ διδάσκαλός του Γοργίας περιέπεσεν εἰς ἀντίφασιν, ὅπερ μετὰ τὰ ἐν κεφ. 15 ἄτοπον, νομίζω ὅτι τὸ χωρίον ἄλλως πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ. Κατ' ἐμὴν γνώμην πρέπει νὰ νοηθῇ ἐκ τῶν προηγουμένων τὸ οὕτω εἰς τὸ οἶει, τὸ δὲ συνέβη δὲν κεῖται ἀντὶ ἀπαρεμφάτου, ἀλλ' εἶνε πρότασις αἰτιολογικῆ συνδεομένη διὰ τοῦ ἔπειτα τῇ προηγουμένῃ, ὅτι ἠσχύνθη,

ἦτις ἀντὶ νὰ ἦ καθ' ὑπόταξιν ἐτέθη κατὰ παράταξιν. Κατὰ ταῦτα λοιπὸν τὸ χωρίον πλήρες θὰ εἶχεν οὕτω ἢ οἶει οὕτω, ὅτι (= διότι) π ρ ὠ τ α ν μ ἔ ν Γοργίας ἤσχύνθη σοι μὴ προσομολογήσαι τὸν ῥητορικὸν ἄνδρα . . . ἔπειτα ἐκ ταύτης ἴσως τῆς ὁμολογίας ἐναντίον τι συνέβη ἐν τοῖς λόγοις ;=ἢ οἶει οὕτω, ὅτι αἰσχυνθέντος σοι Γοργίου μὴ προσομολογήσαι . . . ἐκ ταύτης ἴσως τῆς ὁμολογίας ἐναντίον τι συνέβη ἐν τοῖς λόγοις ;

2. Ψευδοπλάτ. Ἀλκιβ. 2. 145. d.

Σωκρ. Δοκεῖ οὖν σοι ἀναγκαῖον εἶναι τὸν περὶ τούτων ἐπιστήμονα ὄντα ἄρα καὶ ἄνδρα φρόνιμον εἶναι ;

Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὁ Cobet (Μνημ. ν. σειρ. τόμ. 11 μ. 1. σελ. 18) ἐκβάλλει τὴν περὶ καὶ διορθοῖ ἅμα ἀντὶ ἄρα. Καὶ ἢ μὲν διόρθωσις ἅμα ἀντὶ ἄρα εἶναι ὀρθή, ἢ ἐκβολὴ ὁμῶς τῆς περὶ οὐδένα λόγον, ἀφ' οὗ, ὡς γνωστόν, τὸ ὄνομα ἐπιστήμων ὡς καὶ τὸ ῥῆμα ἐπίστασθαι εὗρηνται συντεταγμένα γενικῆ μετὰ τῆς περὶ. Παράβ. Πλατ. Πολιτ. 599 b. Ἰππάρχ. 225 c. (ἐξ οὗ παραδόξως αὐτὸς οὗτος ὁ Cobet δὲν ἐκβάλλει τὴν περὶ), Κρατύλ. 394 b. Δύναται νὰ ἐκβληθῇ ἢ μετοχὴ ὄντα ὡς προελθοῦσα ἐκ διττογραφίας τῶν τελευταίων συλλαβῶν τῆς λέξεως ἐπιστήμονα.

3. Ψευδοπλάτ. Ἰππάρχ. σ. 225 c.

Τίς οὖν ἐπιστήμων περὶ φυτῶν τῆς ἀξίας, ἐν ἧσιν ἀξία φυτευθῆναι καὶ ὥρα καὶ χώρα, ἵνα καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλωμεν, ὧν οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας καλλιεποῦνται.

Ἀποδεχόμενος χάσμα μετὰ τὴν λέξιν ἀξίας νομίζω συμπληρωτέον καὶ στικτέον τὸ χωρίον ὡδέ πως :

Τίς οὖν ἐπιστήμων περὶ φυτῶν τῆς ἀξίας ; οὐχ ὁ γιγνώσκων ὅποῖα καὶ ἐν ἧσιν ἀξία φυτευθῆναι καὶ ὥρα καὶ χώρα, ἵνα καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐμβάλωμεν, ὧν οἱ δεξιοὶ περὶ τὰς δίκας καλλιεποῦνται ;

4. Θουκ. Β. 13.

ἀπέφαινε δ' ἔχον τὸ ἄγαλμα τεσσαράκοντα τάλαντα σταθμὸν χρυσοῦ ἀπέφθου καὶ περιαιρετὸν [εἶναι] ἅπαν,

Εἰ καὶ δύναται τις νὰ εἶπῃ ὅτι τὸ ἀπαρέμφατον εἶναι ἐξαρτάται ἀπὸ τινος ῥήματος ἔλεγε νοουμένου κατὰ ζεῦγμα ἐκ τοῦ ἀπέφαινε, ἐκβλητέον μᾶλλον νομίζω ὡς παρέγγραπτον. Κακῶς δὲ τῶν ἐρμηνευτῶν τινές, ὅπως δικαιολογήσωσι τὴν τοιαύτην σύνταξιν, παραβάλλουσι τὸ χωρίον τοῦτο πρὸς τὸ ἐν 8, 45, διότι ἐκεῖ μὲν τὸ λεγόμενον εἶνε γνώμη τοῦ λέγοντος, ἐνταῦθα δὲ βέβαιον, ὅποτε τὸ ἀπέφαινε μόνον μετοχῇ συντάσσεται ὡς καὶ ἐν 4, 32.

5. Τοῦ αὐτοῦ Β. 24.

καὶ χίλια τάλαντα ἀπὸ τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει χρημάτων ἔδοξεν αὐτοῖς ἐξαίρετα ποιησαμένοις [χωρὶς θέσθαι καὶ] μὴ ἀναλοῦν.

Ἐκβλητέαι αἱ λέξεις χωρὶς θέσθαι καὶ ὡς σχόλιον τῶν ἐξαίρετα ποιησαμένοις· ὅτι δὲ ἀληθῆ ταῦτα παράβ. αὐτόθ. τριήρεις τε μετ' αὐτῶν ἐξαίρετους ἐποίησαντο καὶ Ἀνδοκίδ. 3. 7. χίλια τάλαντα εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀνηνέγκαμεν καὶ νόμῳ κατεκλείσαμεν ἐξαίρετα εἶναι τῷ δήμῳ—καὶ τριήρεις ἑκατὸν ἐξαίρετους ἐψηφισάμεθα εἶναι.

6. Τοῦ αὐτοῦ ς'. 20.

χρήματα τ' ἔχουσι τὰ μὲν ἴδια, τὰ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἔστι Σελινουντίοις· Συρακοσίοις δὲ καὶ ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπαρχὴ φέρεται.

Ὁ μὲν Weidner ἀμφιβάλλων, ὅτι τὰ χρήματα τῶν ἄλλων Σικελικῶν πόλεων ἦσαν κατατεθειμένα ἐν τοῖς ἱεροῖς τῶν Σελινουντίων, ἐκβάλλει τὴν λέξιν Σελινουντίοις, ὃ δὲ H. Van Herwerden τὸ μὲν ἔστι ἐκβάλλει, τὸ δὲ Σελινουντίοις μετατίθησι μετὰ τὸ Συρακοσίοις δὲ προτάσσω τὸν καὶ, τὴν δὲ ἀπὸ μεταβάλλει εἰς ὑπό. Ἐγὼ ὁμως νομίζω ὅτι τὸ μὲν ἔχουσι πρέπει νὰ ἐκβληθῇ ὡς παρέγγραπτον, μετὰ δὲ τὸ Σελινουντίοις προσθετέον τὰς λέξεις καὶ Συρακοσίοις, αἵτινες ἐξέπεσον ἐνεκα μεταπηδήσεως τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀντιγράφοντος πρὸς τὸ ἐπόμενον Συρακοσίοις δέ. Διορθωτέον λοιπὸν ὡδε·

χρήματά τε τὰ μὲν ἴδια, τὰ δὲ καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς ἔστι Σελινουντίοις καὶ Συρακοσίοις. Συρακοσίοις δὲ καὶ ἀπὸ βαρβάρων τινῶν ἀπαρχὴ φέρεται.

7. Δημοσθ. ἐπιστ. Φιλίππου σελ. 159. 2.

Οὐ τοῖς παρανομοῦσιν ἐπετιμήσατε ὅτι τὴν δίκην, ἀλλὰ τὸν ἀδικούμενον εἰρξάτε δέκα μῆνας.

Ὁ μὲν Dindorf ἐξαλείφει τὰς λέξεις ὅτι τὴν δίκην, ὁ δὲ Cobet (Miscel. crit. σελ. 53. 1876) ὑποπτεύων χάσμα συμπληροῖ καὶ διορθοῖ· οὐ τοῖς παρανομοῦσιν ἐπετιμήσατε, οὐχ ὅτι [τὴν] δίκην παρ' αὐτῶν ἐλάβετε, ἀλλὰ κλπ. Ἐγὼ νομίζω συμπληρωτέον ὧδε· οὐ τοῖς παρανομοῦσιν ἐπετιμήσατε, ὅτι τὴν δίκην (=δίκαιον) παρέβησαν, ἀλλὰ κλπ. Παράβ. Αἰσχ. Ἄγαμ. 763. Περὶ δὲ τῆς δίκης=δίκαιον παράβ. Πλατ. Νόμ. 9. 876 ε. 755. κ. ἀ.

8. Ξενοφ. Ἀνάβ. Α, 2, 1.

καὶ ἀθροίζει ὡς ἐπὶ τούτους τό τε βαρβαρικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἐνταῦθα [στράτευμα]· καὶ παραγγέλλει κλπ.

Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὁ μὲν Rehdanz ἐκβάλλει τὴν λέξιν στρατεύμα ὀρθῶς ποιῶν, τὸ δὲ ἐνταῦθα συνάπτει ἄνευ λόγου τοῖς ἐπομένοις, ὁ δὲ Cobet μετατίθησιν τὸ στρατεύμα πρὸ τοῦ ἐνταῦθα, ὅπερ καὶ οὗτος συνάπτει τῷ καὶ παραγγέλλει, ὁ δὲ Dindorf νομίζει ὅτι ἐξέπεσε πρὸ τοῦ ἐνταῦθα τὸ ἄρθρον τό. Κατ' ἐμὴν δὲ γνώμην ὀρθῶς μὲν ἔχει ἡ ἐκβολὴ τῆς λέξεως στρατεύμα ὡς παρεγγράπτου, ὡς καὶ ἐν Β. 1, 1 καὶ Γ. 4, 34 οὐχ εὔρηται, οὐδένα ὁμοῦ λόγον ἔχει ἡ σύναψις τοῦ ἐνταῦθα τοῖς ἐπομένοις.

9. Τοῦ αὐτοῦ Α, 3, 11.

Ἐμοὶ οὖν δοκεῖ οὐχ ὥρα εἶναι ἡμῖν καθεύδειν, [οὐδ' ἀμελεῖν ἡμῶν αὐτῶν], ἀλλὰ βουλευέσθαι.

Ἐκβλητέαι αἱ λέξεις οὐδ' ἀμελεῖν ἡμῶν αὐτῶν ὡς οὔσαι σχόλιον τοῦ καθεύδειν παρεισαχθὲν ὑπό τινος ἀντιγραφείως. Παράβ. Δημοσθ. π. παραπρ. 303. Τίς ὁ συσκευάζεσθαι τὴν Ἑλλάδα καὶ Πελοπόννησον βῶων, ὑμᾶς δὲ καθεύδειν; καὶ Πλουτ. Σύλ. 34. ὥρα μέντοι σοι μὴ καθεύδειν ὡς ἰσχυρότερον πεποιηκότι κατὰ στυτοῦ τὸν ἀνταγωνιστήν.

10. Τοῦ αὐτοῦ Α. 4. 5.

Ταύτης ἕνεκα τῆ παρόδου Κύρος τὰς ναῦς μετεπέμψατο, ὅπως ὀπλίτας ἀποθιβάσειεν εἰσὼ καὶ ἔξω τῶν πυλῶν, καὶ βιασάμενοι τοὺς πολεμίουν παρέλθοιεν, εἰ φυλάττοιεν ἐπὶ ταῖς Συρίαις πύλαις.

Ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ ὁ μὲν Rehdanz καὶ Vollbrecht διορθοῦσι βιασάμενους ἀντὶ βιασάμενοι, ὁ δὲ Cobet διορθοῖ βιασόμενος, ἐκβάλλουσι δὲ πάντες τὸν πρὸ αὐτοῦ καὶ καὶ τὸ ῥῆμα παρέλθοιεν. Κατ' ἐμὴν γνώμην διορθωτέον ὡδε:

Ταύτης ἕνεκα τῆς παρόδου Κύρος τὰς ναῦς μετεπέμψατο, ὅπως ὀπλίτας ἀποθιβάσειεν εἰσὼ καὶ ἔξω τῶν πυλῶν καὶ βιασάμενος τοὺς πολεμίους παρέλθοι, εἰ φυλάττοιεν ἐπὶ ταῖς Συρίαις πύλαις.

11. Πλουτ. π. Φιλαδελ. 3.

Ἄδελφός δὲ πολεμῶν ἀδελφῷ καὶ κτώμενος ὀθνεῖον ἐξ ἀγορᾶς ἢ παλαιστρας ἐταῖρον οὐδὲν ἔοικεν ἄλλο ποιεῖν ἢ σάρκινον καὶ συμφυῆς ἀποκόψαι μέλος ἀλλότριον προστρίβεσθαι [καὶ προσαρμόττειν].

Ἐκβλητέαι αἱ λέξεις καὶ προσαρμόττειν ὡς σχόλιον τοῦ προστρίβεσθαι. Παράβ. Πλουτ. Ἡθ. τ. 1, σελ. 90 κ. ἀ. Didot.

12. Πλουτ. Ἡθ. τ. 1. σελ. 507.

Κάκεινος γελάσας, εὐ τοῦ τάχους εἶπεν, ὦ γύναι, τὸ καὶ φθάσαι με τὸν λόγον εἰς ἀγορὰν προϊόντα.

Διορθωτέον εὐ Γ'Ε τοῦ τάχους κλπ. τὸ γε ἐξέπεσεν ἕνεκα τῆς ὁμοιότητος τῶν ἀμέσως ἐπομένων δύο γραμμάτων.

13. Τοῦ αὐτοῦ τ. 1. σ. 249.

Μέγα δὴ τεκμήριον εὐφυΐας καὶ ἀρετῆς ἢ τῆς ἀδοξίας εὐλάβεια καὶ τὸ πρὸς τὰ δεινότερα τῶν ὄντων, θάνατον καὶ πόνον, ἀδεῶς ἐχούσας αἰσχροῦ φαντασίαν μὴ ὑπομεῖναι [μηδ' ἐνεγκεῖν αἰσχύνης μετὰ θάνατον ἐσομένης].

Ἐκβλητέαι αἱ λέξεις μηδ' ἐνεγκεῖν αἰσχύνης μετὰ θάνατον ἐσομένης, αἵτινες σχόλιον οὔσαι τῶν λέξεων αἰσχροῦ φαντασίαν μὴ ὑπομεῖναι παρενεβλήθησαν εἰς τὸ κείμενον ὑπὸ τινος ἀντιγραφῆως παθοῦσαι καὶ τινα μεταβολήν, ὅπως αἱ λέξεις αἰσχύνης ἐσομένης, αἵτινες ἐξηρτῶντο ἀπὸ τοῦ

(TOM. 5'.)

ἐνεγκεῖν καὶ ἦσαν κατ' αἰτιατικὴν, ἐξαρτηθῶσιν ἀπὸ τῆς φαντασίας. Κατὰ τὴν ἐξάρτησιν ὅμως ταύτην ἡ λέξις φαντασία παρέλκει, διότι αἰσχροῦ φαντασία ἐστὶν ἡ μετὰ θάνατον ἐσομένη αἰσχρὴ.

14. Τοῦ αὐτοῦ Συμποσ. βιβλ. Γ. πρόβλ. Γ.

Τρίτον τοῦτο τὸ περὶ τὰς ταράς αἶρα τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων εἶναι, λέγεται γὰρ ὑπὸ τῶν σκευωρουμένων τάδε συντίθεσθαι παρά δεκα νεκροῦς ἀνδρῶν ἓνα γυναικὸς καὶ συνεξάπτεσθαι, δαδῶδές τι καὶ λιπαρὸν αὐτῶν τῆς σαρκὸς ἐχούσης, ὥστε ὑπέκκαυμα γίνεσθαι τῶν ἄλλων.

Ὁ Dübnez ἀποδεχόμενος χάσμα ἐν τῷ μέσῳ τῆς λέξεως αἶρα συμπληροῖ οὕτω τὸ περὶ τὰς ταράς αἶρα ΠΕΙ ΘΕΡΜΟΤΕΡΑ· ἂν ὅμως παραβάλη τις τὸ τοῦ αὐτοῦ Συμπ. πρόβ. 10, 4—5, «Τὸ δ' ἀπὸ τῆς ἐλαίας (ξύλον) τὰ μὲν σώματα ταῖς πυρίαις εὖ διατίθησι, τοῖς δὲ βαλανείοις πολέμιόν ἐστι καὶ λυμάνεται τὴν πινάκωσιν αὐτῶν καὶ τοὺς θεμελίους ὑποκαιόμενον. Ὅθεν οἱ χαρίεντες ἀγορανόμοι τοὺς ἐργολαβοῦντας οὐκ ἐῷσιν ἐλαίνοις ξύλοις χρῆσθαι, καθάπερ οὐδ' ΑἶραΣ ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ὑπόκαυσιν,» οὐχὶ ἀπιθάνως ἴσως θέλει διορθῶσει καὶ στίζει τὸ χωρίον ὡδὲ πως·

Τρίτον τοῦτο, τὸ περὶ τὰς ταράς Οἶον αἶραΣ τὰ θήλεα τῶν ἀρρένων εἶναι κλπ.

15. Αἶλ. ποικ. ἰστ. 13, 1.

Ἵδατά τε διατελῆ [καὶ αἰεὶ ρέοντα] καὶ καθαρὰ ἰδεῖν καὶ ψυχρὰ . . . χύδην καὶ ἀφθόνως ἐπέρρει.

Ἐκβλητέαι αἱ λέξεις καὶ αἰεὶ ρέοντα ὡς γλώσσημα τῆς λέξεως διατελῆ.

16. Ἀλμίου συναγωγὴ Αἰδωπίων μύθων 61. β.

Καὶ θηράσας ἀλώπεκα, προσάψας δαλόν, πρὸς τὸ τοῦ γείτονος ἀφίησι λήιον. Ἡ δὲ καθ' ἧς ἀφεῖτο μὴ παριοῦσα βουλομένου τοῦ δαίμονος τὸ τοῦ πέμψαντος ἐνέπρησε λήιον.

Διορθωτέον καθ' οὗ ἀντὶ καθ' ἧς. Ἀνεξήγητος θὰ ἦτο ἡ γραφὴ καθ' ἧς, ἂν μὴ ὁ μῦθος οὗτος διεσώζετο καὶ παρὰ Βαβρίῳ (Συλ. 1. μῦθ. 11. ἐν Λυρ. Ἀνθ. Th. Bergk). Κατὰ τὸν ἐν τῇ

συλλογῇ ταύτῃ μῦθον ὁ προσάψας τὸν δαλὸν τῇ οὐρᾷ τῆς ἀλώπεκος ἐπεθύμει οὐχὶ νὰ διαφθείρῃ τὸ τοῦ γείτονος λήκον, ἀλλὰ νὰ τιμωρήσῃ αὐτὴν τὴν ἀλώπεκα τὴν ἐχθρὰν ἀμπέλων καὶ κήπων ξέου ἡ αἰκίῃ. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ μῦθος κατ'ἀρχὰς μὲν εἶχεν ὡς καὶ παρὰ Βαβρίῳ, εἶτα δὲ διεσκευάσθη ὑπό τινος, ὅστις δὲν μετέβαλε καὶ τὸ καθ' ἧς εἰς καθ' οὗ, ὡς τὰ συμφραζόμενα ἀπαιτοῦσιν.

17. *Αὐτ. μῦθ. 276.*

Ὁ δὲ λύκος γελάσας καὶ τοὺς ὀδόντας θήξας φησὶν· ἀρκεῖ σοὶ καὶ τὸ μόνον σῶαν ἐξελεῖν τὴν κεφαλὴν.

Διορθωτέον δὲ ἰξας ἀντὶ θήξας πρῶτον διότι τὸ μὲν δεῖξαι τοὺς ὀδόντας τὸν λύκον γελάσαντα καὶ φυσικὸν εἶνε καὶ ἀπειλήν τινα ἅμα ἐμφαίνει, τὸ δὲ θῆξαι ἐμφαίνει μὲν ἀπειλήν, ἀλλὰ παρὰ φύσιν ἐνταῦθα κεῖται ἅτε ἐπὶ ζώου γελῶντος λεγόμενον, ἐν ᾧ κυρίως λέγεται ἐπὶ ἐξωργισμένων καὶ ἐξηγγιωμένων ἕνεκα καταδιώξεως (παράβ. Ὁμ. Ἰλ. 11. 416 καὶ 13, 475), ἔπειτα διότι νομίζω ὅτι διὰ τῆς διορθώσεως ταύτης κάλλιον ἀποδίδεται ἢ παρὰ Βαβρίῳ (Ἀνθολ. Δυρ. Th. Bergk συλ. 1, 94) φράσις *κάρχαρον* (=τραχὺ κατὰ Σουῖδαν) *μειδήσας*.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Δεκεμβρίου 1883.

Γ. Α. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ.

ΕΝΑΙΣΙΜΟΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗ

ΕΛΕΥΘ. ΤΡΙΑΝΤ. ΚΟΥΣΗ

ΠΕΡΙ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΑΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

(Ἴδε συνέχ. εἰς σελ. 410 τεύχ. I', IA' καὶ IB' Τόμ. E').

κδ') Πρώτη κλίσις.

Πρώτης κλίσεώς ἐστὶ πάντα τὰ εἰς *ας* καὶ *ες* (ἐκ τοῦ *ης* συστολῇ τοῦ *η*) καὶ *ης* ἀρσενικά, ὡς παραδοτής, καὶ πάντα τὰ ἐπαγγέλματα ὀνόματος, ὡς σιμιττῆς, σαλεπτῆς, τερζῆς, ἐσκή-